

מ"ת 39235/02/19 - מדינת ישראל נגד סייף זועבי, דאהש זועבי

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 39235-02-19 מדינת ישראל נ' זועבי(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 537090/2018

בפני מבקשים נגד משיבים
כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מדינת ישראל
1. סייף זועבי (עציר)
2. דאהש זועבי (עציר)

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר מיום 14/4/19 לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"), לפיה, בית המשפט מתבקש להורות על שינוי תנאי השחרור בערובה באופן שיותר למבקשים לצאת מהשעה 06:00 עד 16:00 מדי יום והעתקת כתובת מעצר הבית לביתם במצר (תוך החלפת זהות המפקחים בעניינו של אחד המבקשים לצורך העתקת מקום החלופה).

רקע:

1. בתאריך 17/2/19 הוגש כנגד המבקשים כתב אישום בגין עבירות קבלת רכב או חלק גנוב בצוותא (2 עבירות) וקשירת קשר לעשות פשע (2 עבירות). בתאריך 28/2/19 הוגש כתב אישום ללא שינוי בהוראות החיקוק המיוחסות למבקשים.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרים של המבקשים עד תום ההליכים.

בתאריך 17/2/19 הסכים ב"כ המשיבים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר והמשיבים 1,2 שוחררו בתנאי מעצר בית מלא בנצרת ובאכסאל בהתאמה, ערבויות כספיות ואיסור יציאת קשר עם עדי התביעה.

2. מעובדות החלק הכללי בכתב האישום המתוקן עולה כי המשיבים הינם אחים, המתגוררים בצוותא במתחם בית המשפחה בכפר מצר. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום החזיקו המשיבים בחווה חקלאית משפחתית שם היו מאחסנים את הכלים החקלאיים שברשותם. בנוסף, נהגו המשיבים לסחור בכלים
עמוד 1

חקלאיים, מחרשות וטרקטורים כאשר את חלקם היו רוכשים שהם ללא רישיונות כדין וחלקם היו רוכשים מחוליית גנבי רכבים חקלאים (טרקטורים) אשר פעלה באזור הגליל התחתון (להלן: "החוליה") ואשר כללה את מר חסן רביע (להלן: "חסן"), מר חוסיין סאלח (להלן: "חוסיין"), מר מוחמד עלי (להלן: "מוחמד עלי") ומר עומר עודה (להלן: "עומר" וביחד: "החוליה") בודעם כי מדובר ברכבים גנובים.

החוליה פעלה באופן שמוחמד עלי עומר וחוסיין היו מאתרים טרקטור הניתן להיגנב אז,

היו יוצרים קשר עם חסן וקובעים להיפגש בנקודה מוסכמת. בהמשך, היה אוסף חסן את מי

מחברי החוליה ברכב הגרר מסוג רנו אשר מספרו 22-807-50 (להלן: "הגרר") ובצוותא חדא היו נוסעים אל עבר הטרקטור המיועד, אז, היו מעמיסים את הטרקטור על גבי הגרר ומוכרים אותו למשיבים 1 ו 2 או מוציאים אותו מתחומי הארץ ומוכרים אותו בשטחי

הרשות הפלשתינאית וזאת בכוונה לשלול אותו מבעליו שלילת קבע.

מעובדות האישום הראשון עולה כי בזמנים הרלוונטיים לאישום זה התגורר מר אחמד רביע (להלן: "אחמד") בצוותא עם משפחתו בכפר משהד, המשפחה עסקה למחייתה בהחזקת שטחים חקלאיים בסמוך לאזור התעשייה ציפורית.

לשם ביצוע עבודותיה החקלאיות החזיקה במתחם סגור ומגודר במכולות וציוד חקלאי,

וכן טרקטור חקלאי מסוג פרגוסון דגם 135 בצבע אדום, אליו הייתה מחוברת מחרשה

בעלת 7 שיניים בצבע אדום (להלן: "הטרקטור והמחרשה") בשווי של כ - 25,000 ש"ח אותם החנה בתאריך 13/12/2018 בחניית מקום הציוד החקלאי המגודר (להלן: "החצר

המגודרת").

בסמוך לחודש 08/2018 קשרו המשיבים וחסן ועומר קשר לביצוע פשע באופן שבשיחות

טלפוניות ביניהם, יצרו המשיבים קשר עם חסן ועומר והתעניינו ברכישת כלים חקלאיים גנובים. כן סיכמו המשיבים וחסן ועומר כי כאשר יגנבו עומר וחסן כלי חקלאי גנוב, יעבירו אותו לשטחם של המשיבים וזאת ללא צורך בתיאום מוקדם.

בתאריך 13/12/2018 סמוך לשעה 02:30 גנבו חסן ועומר את הטרקטור והמחרשה של

אחמד מהחצר המגודרת ושמו פעמיהם אל עבר החווה של המשיבים.

בהמשך לאמור לעיל, סמוך לשעה 03:30, הגיעו עומר, חסן וחוסיין אל חוות משפחת

זועבי, שם, פגשו במשיב 2 במקום ולאחר משא ומתן בדבר גובה הסכום אותו ישלמו המשיבים בעבור הרכב החקלאי הגנוב, קיבלו המשיבים את הטרקטור והמחרשה הגנובים בידועם כי הם הושגו בעבירה באופן שמשיב 2 סיכם עם חסן על קניית הטרקטור והמחרשה בסכום כולל של 10,000 ש"ח, אז פרקו חסן, עומר וחסיין את הטרקטור בחווה וסיכמו כי את הכסף יעביר המשיב 1 מספר ימים מאוחר יותר.

בהמשך לאמור לעיל, כעבור יומיים פגש חסן את משיב 1 בחצר בית חמו של המשיב 1 בעיר נצרת, אז, העביר האחרון לידי חסן סכום כולל של 10,000 ₪ תמורת הטרקטור הגנוב.

בהמשך לאמור לעיל, משנודע לאחמד דבר הגניבה, ניגש אחמד למשיבים והללו סחרו בטרקטור באופן שמכרו לאחמד חזרה את הטרקטור והמחרשה בסך כולל של 10,000 ₪. במעשיהם האמורים לעיל, קשרו המשיבים קשר לביצוע פשע וכן קיבלו לידיהם רכב חקלאי גנוב בידועם שהרכב הושג בעבירה בצוותא.

במסגרת האישון השני נטען כי בזמנים הרלוונטיים לאישום זה התגורר מר ג'מיל בסול (להלן: "ג'מיל") בצוותא עם משפחתו בכפר ריינה. המשפחה החזיקה למחייתה בחווה חקלאית. לשם ביצוע עבודותיה החקלאיות החזיקה המשפחה במתחם סגור בטרקטור חקלאי מסוג פרגוסון דגם 165 בצבע אדום אליו הייתה מחוברת עגלה צהובה (להלן: "הטרקטור והעגלה") בשווי של כ 40,000 ש"ח אותם החנה ג'מיל בתאריך 17/08/2018 בחנייה מגודרת בתוך החווה (להלן: "החווה"),

בסמוך לחודש 08/2018 קשרו המשיבים וחסן ועומר קשר לביצוע פשע באופן שבשיחות טלפוניות ביניהם, יצרו המשיבים קשר עם חסן ועומר והתעניינו ברכישת כלים חקלאיים גנובים. כן סיכמו המשיבים וחסן ועומר כי כאשר יגנובו עומר וחסן כלי חקלאי גנוב, יעבירו אותו לשטחם של המשיבים וזאת ללא צורך בתיאום מוקדם.

בתאריך 17/08/2018 סמוך לשעה 21:30, גנובו חסן חסיין ועומר את הטרקטור והעגלה של ג'מיל, העמיסוהו על רכב הגרר והביאוהו לחוות המשיבים.

בהמשך למתואר לעיל, בהגיעם לחווה, קיבלו המשיבים בצוותא רכב ביודעו שהרכב גנוב, באופן חסן נפגש עם המשיבים ובין הצדדים התנהל משא ומתן על גובה מכירת הטרקטור והעגלה בסופו סיכמו הצדדים על מכירת הכלים החקלאיים בעבור סכום כולל של 9000 ₪ אותו שילם המשיב 2 לחסן אשר חילק את הסכום בין יתר חברי החוליה. בפרק זמן של כשבוע עד שבועיים לאחר הקנייה המתוארת, סחרו המשיבים בטרקטור ובעגלה של ג'מיל באופן שמכרו אותם לאדם אחר בעיר באר שבע תמורתם קיבלו לידיהם סך כולל של 11,000 ₪ במעשיהם האמורים לעיל, קשרו המשיבים קשר לביצוע פשע וכן קיבלו לידיהם רכב חקלאי גנוב ביודעם שהרכב הושג בעבירה בצוותא.

טיעוני הצדדים:

טיעוני ב"כ המבקשים :

- א. יש לאפשר למבקשים לחזור לעבודתם ולביתם.
- ב. המבקשים לא הפרו תנאי השחרור בערובה וניתן לתת בהם אמון.
- ג. מדובר באנשים נורמטיביים, למבקש 2 הרשעה אחת לפני שנים רבות, למבקש 1 אין הרשעות קודמות.
- ד. לעניין הפיקוח נטען בעניינו של המבקש 1 כי אלו אותם מפקחים - אביו ואשתו שימשיכו לשמש מפקחים, ולעניין מבקש 2 מדובר בשני מפקחים חדשים, שני אחיו עבדאללה ועבד זועבי.

טיעוני המשיבה :

- א. מדובר בכתב אישום המייחס למבקשים עבירות רכוש חמורות המבוצעות במקום אליו הם מבקשים

לחזור.

ב. מדובר בעבירות רכוש הקשורות לרכבים חקלאיים, המבקשים מבקשים להתיר להם לעסוק באותה עבודה ובאותו מקום ומי שאמור לפקח הם בני משפחה שבית המשפט מודע לכך שיהיה קושי בהבאתם כעדים לצורך עבירות של הפרה.

ג. המבקשים עוד לא התחילו לקחת אחריות, הם כופרים בתיק ואין אינדיקציה שהמסוכנות פחתה.

דין והכרעה

בבקשה לעיון חוזר, כגון הבקשה בה עסקינן, בית המשפט מוסמך לעיון מחדש בהחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו לשונו:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

האם "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" ?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לתת את הדעת בבקשה לעיון חוזר המסתמכת על "חלוף הזמן" עמד בית המשפט המחוזי בנצרת בבש **2347/06** פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפי כב' השופט אברהם אברהם :

"מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשקבע את החלופה השלישית, זו שעניינה חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאנו למעלה מפי כב' השופטת פרוקצ'יה. יעודו העיקרי של העיון החוזר הוא 'לבחון מחדש, האם בנקודת זמן מאוחרת להחלטת מעצר נגרע תנאי זה או אחר, שקיומו נדרש לצורך המשך המעצר'. על כן, אם 'עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבחון סוגיות הנוגעות לעילת מעצר, ראיות לכאורה, וחלופת מעצר'."

בהחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במסגרת בש **002201/06** עמיר מולנר נגד מדינת ישראל נקבע מפי כב' השופט נסים ממן בבקשה לשינוי תנאי מעצר הבית המלא:

"לדעתי, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חודשים ספורים של מעצר בית הם דבר שבשגרה, והגם שצריך לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שזהו זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06 שהוא נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטי הישראלי [27.6.06] וגם בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2005(3), 1750, עמ' 1752 שם נקבע כי -

"... לא נשתנו אף הנסיבות מאז, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה אינו מצדיק את שינויה בשל יסוד חלוף הזמן גרידא, וההנחה המובנית בחלופת מעצר בית שהוחלה בהסכמת העורר היא כי הוא ישהה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתמשך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו, אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיון חוזר של העורר אינה עומדת בתנאי הסף האמורים, דינה להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשתו של המבקש להקלה בתנאי מעצר בית מלא וזאת בחלוף ארבעה חודשים ובשעה שההליכי ההוכחות צפויים היו להימשך עוד חודשים ארוכים וזאת בשונה מהמקרה שבפני בו קבוע התיק לקבלת תסקיר שירות המבחן וטיעונים לעונש לחודש הבא.

לציון כי ערר על החלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6358/06 עמיר מולנר נגד מדינת ישראל ובית המשפט מציון במפורש גישתו בעניין חלוף הזמן המהווה עילה להקלה בתנאי השחרור בערובה :

אף אני, כסגן הנשיא המלומד, סבור כי לא חלף עדיין זמן ניכר - כמשמעו בחוק - מן ההחלטה המצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעצר הבית לשעות הערב והלילה בלבד. לא הרי שהות של מספר חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח כהרי מעצר בביתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהגבלות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' סלימאן, פ"ד כח'(1) 246, 249, השופט ברנזון). להבחנה בין מעצר בית למעצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נט(2) 865, 870-869".

לאור עיקרון המידתיות מציון בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחלוף 9 חודשים משחרורו של העורר ולאחר דיוני ההוכחות הקבועים במועד זה.

בהחלטתו בב"ש 3712/08 סעד רתיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כב' השופט ר. שפירא על פרק הזמן המהווה "חלוף זמן" המצדיק שינוי תנאי שחרור בערובה :

"אוסף עוד, לעניין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגיר ובהעדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן המצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לעניין זה סבור אני כי יש ללמוד על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובעות מנגנון של עיון חוזר בהחלטת מעצר לאחר חלוף תשעה חודשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנחה כאמת מידה לפרק הזמן הראוי לבחינתה של חלופת מעצר, זאת בהעדר שינוי נסיבות אחר. "

סיכומי של דבר, מהפסיקה המובאת לעיל עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנועה של המבקש השווה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באין מסוכנותו של המבקש ממוקמת באזור תשעת החודשים בהם שווה המבקש בתנאי מעצר בית מלא ולא לפני כן.

אכן, ניתן לחשוב על מקרים בהם גם בחלוף תקופה קצרה יותר יהיה משום חלוף זמן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן הקצר יש בו כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתה של עילת המסוכנות.

במקרה שבפני מיוחסות למבקשים עבירות רכוש חמורות של קשירת קשר לביצוע פשע וקבלת רכבים גנובים, זאת בשתי הזדמנויות שונות ותוך שמיוחסת למבקשים מעורבות פעילה בביצוע העבירות כמי שהקלו על ביצוען של העבירות וביססו המניע הכלכלי בביצוען.

לאור האמור לעיל אין בחלוף חודשיים מעת השחרור בתנאים ועד הגשת הבקשה ושלושה חודשים מעת שחרור המבקשים ועד מתן ההחלטה בבקשה משום "חלוף זמן" אשר יצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה על דרך יציאתם של המבקשים לעבודתם.

טעם נוסף לדחיית הבקשה ליציאה לעבודה נעוץ בעובדה כי אותה עבודה בה עסקו המבקשים עובר למעצרים הינה המניע של המבקשים לביצוע העבירות לכאורה והתשתית בה עשו המבקשים שימוש לכאורה בביצוע העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

לעובדה כי עברם הפלילי של המבקשים אינו מכביד או אינו קיים כלל ניתן משקל בעת שחרור המבקשים בתנאים מגבילים עם הגשתם של כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים אך אין עובדה זו והיעדר הפרות נטענות בתקופה הקצרה יחסית כדי להוות שינוי נסיבות או נסיבות חדשות שיש בהן כדי להטות את הכף בשלב זה להשבתם של המבקשים למקום בו בוצעו לכאורה העבירות ושעה שלא היה בידי המפקחים הגרים דרך קבע בבית המבקשים כדי למנוע ביצוען של העבירות אשר בוצעו לכאורה במקום. מכאן כי שהייתם של המבקשים במקום מגוריהם עלול להגביר בשלב זה הסיכון הקיים להישנות עבירות נוספות.

סוף דבר:

הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לעיון הצדדים.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ט, 12 מאי 2019, בהעדר הצדדים.